

## U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu v *1/ rade: Ing. M.K.*, nar. X., M., D., žalobcu v *2/ rade: E.B.*, rod. K., nar. X., M., M., žalobcu v *3/ rade: P.Š.*, nar. X., O., T., všetci zastúpení: Advokátska kancelária A.H., s.r.o., J., Ž. proti žalovanému: **Ing. M.L.**, nar. X., M., D., zast. JUDr. G.H., advokátkou, D., Ž., v konaní o zaplatenie 24 895,43 Eur (750 000 Sk) s prísl., na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 03.11.2009, č. k. 14Cob/18/2008-259, takto

### r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 03.11.2009, č. k. 14Cob/18/2008-259 **o d m i e t a.**

Žalobcom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

### O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín, č. k. 5Cb/8/2007-136 zo dňa 15. februára 2008 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi v 1/ rade 8 298,48 Eur (250 000 Sk) so 6% ročným úrokom z omeškania od 08.02.2007 až do zaplatenia, o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi v 2/ rade 8 298,48 Eur (250 000 Sk) so 6% ročným úrokom z omeškania od 08.02.2007 až do zaplatenia a povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi v 3/ rade 8 298,48 Eur (250 000 Sk) so 6% ročným úrokom z omeškania od 08.02.2007 až do zaplatenia, vo výrokovej časti, ktorou bola žaloba zamietnutá a v trovách prvostupňového konania a žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi v 1/ rade sumu 250 000 Sk so 6% ročným úrokom z omeškania od 08.02.2007 až do zaplattenia, žalobcovi v 2/ rade sumu 250 000 Sk so 6% ročným úrokom z omeškania od 08.02.2007 až do zaplattenia, žalobcovi v 3/ rade sumu 250 000 Sk so 6% ročným úrokom z omeškania od 08.02.2007 až do zaplattenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/, 2/, 3/ trovy konania, a to žalobcovi 1/ vo výške 56 270 Sk, žalobcovi 2/ vo výške 56 270 Sk a žalobcovi 3/ vo výške 56 270 Sk, na účet právneho zástupcu žalobcov v 1/ až 3/ rade. Predmetom konania boli nároky uplatnené žalobcami v 1/ až 3/ rade, každý vo výške 250 000 Sk, voči žalovanému, ktorého jeho spoluzakladatelia spoločnosti L., a. s. poverili správou vkladov na vrátenie týchto vkladov, s poukazom na § 60 ods. 3 Obch. zák., pretože podľa žalobcov v zákonnej lehote, resp. v lehote do 31.01.2006, nedošlo k vzniku uvedenej spoločnosti, a to spolu s úrokom z omeškania vo výške 6% ročne za obdobie od 01.02.2006 až do jej zaplattenia.

Podstatnou spornou skutočnosťou bolo to, či žalobcovia - každý z nich, skutočne dňa 13.12.2005 v Michalovciach odovzdal žalovanému čiastku 250 000 Sk ako peňažné vklady zakladateľov tak, ako to zhodne žalobcovia tvrdili alebo či žalovaný toto vyhlásenie podpísal, pokladajúc podpísanie takéhoto vyhlásenia len za „formalitu“, nevyhnutnú pre založenie spoločnosti (čo tvrdil žalovaný). Priamym dôkazom bolo písomné vyhlásenie žalovaného a výpovede účastníkov. Žalobcovia tvrdili, že k odovzdaniu peňazí došlo každým z nich v hotovosti na parkovisku pred sídlom notára, kam sa účastníci a ďalšie osoby, ktoré mali byť členmi predstavenstva a dozornej rady zakladanej spoločnosti postupne premiestňovali z pracoviska spoločnosti E., s.r.o. v Michalovciach. Žalovaný akékoľvek prevzatie peňazí popieral.

Vypočuté svedkyne odovzdanie peňazí nepotvrdili, ale ani nevylúčili, že sa to mohlo stať v ich neprítomnosti na parkovisku pred sídlom notára predtým, ako došlo k podpisovaniu dokumentov a v ich rámci aj podpisu vyhlásenia žalovaného ako správcu vkladu o prevzatí sporných súm. Žalovaný spochybňoval, že vyhlásenie správcu vkladu podpísal na notárskom úrade dňa 13.12.2005 slobodne, bez nátlaku a že vedel, čo podpisuje. V konaní sa nepreukázalo, že k prevzatiu peňazí žalovaným došlo, ale nepreukázalo sa ani, že k tomu nemohlo dôjsť. Keďže dôkazné bremeno o tom, že žalovaný peniaze neprevzal, hoci slobodne podpísal, že mu ich žalobcovia odovzdali, bolo na žalovanom, mal odvolací súd v zhode s okresným súdom za to, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení, že žalobcovia mu uvedené finančné prostriedky nevyplatili. Nedošlo k spochybneniu,

že vyhlásenie správcu vkladu podpísal žalovaný slobodne bez nátlaku dňa 13.12.2005 na notárskom úrade a vedel, čo podpisoval. Relevantné dôkazy žalovaným, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno v rovine jeho obrany proti žalobe, predložené neboli.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie a navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu aj súdu I. stupňa a vec vrátil súdu I. stupňa na ďalšie konanie.

Prípustnosť dovolania oprel o ust. § 237 písm. f/ O.s.p. a tvrdí, že mu súd odňal možnosť konať pre súdom a porušil tým jeho právo na spravodlivý proces spočívajúci v prejedaní veci v dvojinštančnom konaní. Namieta, že odvolací súd sa nezaoberal a nevysporiadal s jeho odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., t. j., že rozhodnutie súdu I. stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa neho súd I. stupňa ani odvolací súd sa dôsledne nezaoberali dokazovaním platnosti, resp. neplatnosti predložených listinných dôkazov, ktorými žalobcovia preukazovali oprávnenosť svojich uplatnených nárokov, či bol žalovaný platne ustanovený do funkcie správcu vkladov. Ide najmä o vyhlásenie správcu vkladov, plnomocenstvo žalovaného zo dňa 13.12.2005 bez osvedčenia podpisu splnomocniteľa a bez akceptácie splnomocnenia splnomocnencom. Domnieva sa, že vyhlásenie správcu vkladov (č. l. 25) vzhľadom na právny základ žalovaného nároku (§ 60 ods. 4 Obch. zák.) nemožno posudzovať bez predchádzajúceho posúdenia spomenutých listinných dôkazov. Poukazuje na ust. § 23 a § 34 a nasl. Obč. zák. a § 57 ods. 1 a 2 Obch. zák. a vyvodzuje z nich neplatnosť uvedených právnych úkonov, pričom ide o absolútnu neplatnosť, ktorá nastáva zo zákona a na ktorú súd musí prihliadať i bez návrhu, z úradnej povinnosti. Z tohto dôvodu nebola platne založená obchodná spoločnosť L., a. s. a nemohol byť ani žalovaný platne ustanovený do funkcie správcu.

Uvádza, že účastníci majú právo vyjadrovať sa k skutočnostiam vynesným v konaní, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k nim v prvostupňovom aj v odvolacom konaní. Podľa jeho mienky mu odvolací súd toto jeho právo poprel, čím je daná prípustnosť jeho dovolania.

Právna zástupkyňa žalobcov vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného považuje toto dovolanie za neprípustné.

Uvádza, že žalovaný na pojednávaní dňa 13.01.2009 predniesol nové skutočnosti a námietky, ktorými sa odvolací súd podľa § 205 ods. 3 O.s.p. nemohol zaoberať, ani na ne prihliadať.

Zdôrazňuje, že v konaní na Okresnom súde Dolný Kubín a následne na Krajskom súde v Žiline sa žalobcovia domáhali zaplataenia spolu istiny 750 000 Sk na tom skutkovom

základe, že tieto odovzdali žalovanému za účelom založenia spoločnosti a keďže táto síce bola založená, ale k jej vzniku nedošlo, požadovali od neho vrátenie týchto súm. Keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný tieto finančné prostriedky prevzal, preto ho súd zaviazal na ich vrátenie žalobcom.

Navrhla preto dovolanie žalovaného zamietnuť a priznať žalobcom náhradu trov dovolacieho konania vo výške 2 415,65 Eur, t. j. každému z nich v sume 805,21 Eur za 2 úkony právnej pomoci po 336 Eur + 7,21 Eur paušál + DPH.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací preskúmal dovolanie žalovaného predovšetkým zo zreteľa jeho prípustnosti a dospel k záveru, že prípustné nie je.

Občiansky súdny poriadok upravuje prípustnosť dovolania v ust. §§ 236 až 239.

Žalovaný oprel prípustnosť dovolania o ust. § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatie možnosti konať pred súdom dovolateľ vidí v tom, že odvolací súd sa údajne nezaoberal s jeho odvolacím dôvodom nesprávneho právneho posúdenia veci súdom I. stupňa. Dovolací súd v tejto súvislosti z porovnania znenia odvolania a odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu zistil, že táto mienka dovolateľa nie je opodstatnená. Žalovaný síce v úvode krátkeho odvolania uvádza, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam v zmysle § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., že sa nezaoberal protitvrdeniami žalovaného, že nevykonal v tejto veci potrebné dokazovanie, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu právnomu záveru a tiež, že rozhodnutie prvostupňového súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. V čom však súd I. stupňa neprávne vec právne posúdil, resp. akými tvrdeniami žalovaného sa nezaoberal, aké potrebné dokazovanie nevykonal, nekonkretizuje. Žalovaný v odvolaní len uvádza, že udelil žalobcovi v 2/ rade plnomocenstvo, aby ho zastupoval, že podpísal aj vyhlásenie správcu vkladu, žiadne peniaze však neprevzal a nepodpisoval žiadne prevzatie peňazí, vyhlásenie správcu vkladu bolo len formálne vyhlásenie smerujúce k založeniu spoločnosti. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je jasné, že odvolací súd sa s týmito námietkami odvolateľa vysporiadal. Na str. 7 sa uvádza, že krajský súd v zhode s okresným súdom má za to, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadne svojich tvrdení, že žalobcovia mu uvedené finančné prostriedky nevyplatili. Nedošlo k spochybneniu, že vyhlásenie správcu vkladu podpísal žalovaný slobodne, bez nátlaku dňa 13.12.2005 na notárskom úrade a vedel, čo podpísal. Relevantné dôkazy žalovaným, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno v rovine jeho obrany proti žalobe, predložené neboli.

Dovolateľ ďalej tvrdí, že súd odňal možnosť konať pred súdom tým, že porušil jeho právo na spravodlivý proces spočívajúci v dvojinštančnom konaní. Domnieva sa, že účastníci

majú právo vyjadrovať sa vo veci, navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim v prvostupňovom aj odvolacom konaní. Podľa jeho mienky odvolací súd mu toto jeho právo účastníka nezohľadnením jeho vyjadrenia na odvolacom pojednávaní dňa 12.10.2009 pri rozhodovaní vo veci odňal. Podľa jeho mienky už súd I stupňa sa mal ex offo zaoberať otázkou platnosti právnych úkonov vykonaných na základe absolútne neplatného splnomocnenia žalobcu v 2/ rade a ustanovenia žalovaného do funkcie správcu vkladov.

Pokiaľ ide o nezohľadnenie vyjadrenia žalovaného na odvolacom pojednávaní dňa 12.10.2009 pri rozhodovaní vo veci, postup odvolacieho súdu bol v súlade so zákonom a odvolací súd ho náležite v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil. Inštitút odvolania je zákonnou zárukou správnosti rozhodnutia súdu I. stupňa. Jeho hlavným obsahom je kontrola správnosti, teda zákonnosti vyneseneho prvostupňového rozhodnutia, vrátane postupu konania, ktoré ho sprevádzalo.

Odvolací súd v tejto súvislosti dôvodne a správne vymedzil svoje zákonom mu dané oprávnenie, keď na str. 6 uviedol, že pri preskúmaní veci (napadnutého rozsudku okresného súdu) v odvolacom konaní bol viazaný rozsahom a dôvodmi podaných odvolaní, vyjadrených v písomnom podaní (odvolaní žalovaného zo dňa 04.04.2008, č. 1. 143 -145 spisu). Naopak, s poukazom na ust. § 205 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie, krajský súd sa nemohol ako relevantnými odvolacími dôvodmi zaoberať námietkami a skutočnosťami uvádzanými žalovaným po uplynutí odvolacej lehoty, teda na skutočnosti uvádzané na ústnom pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 12.10.2009 o neplatnosti udelených plných moci, ani predloženými listinami (stanovami spoločnosti E., a.s., vyhlásením správcu vkladov zo dňa 05.01.2005, čestným prehlásením zo dňa 01.12.2008).

V tejto rovine krajský súd pre úplnosť poukázal aj na splnenú procesnú poučovaciu povinnosť zo strany okresného súdu podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (č. 1. 45a spisu) na ústnom pojednávaní dňa 11.02.2008 a nepreukázanie ani jedného z taxatívne stanovených dôvodov podľa § 205a ods. 1 O.s.p., len za splnenia ktorých by nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré boli uplatnené pred súdom prvého stupňa mohli byť pri odvolaní vo veci samej odvolacím dôvodom.

Z uvedeného nevyhnutne vyplýva aj záver, že neobstojí ani dovolateľova mienka o prípustnosti dovolania z dôvodu, že odvolací súd nepripustil a teda ani sa nevysporiadal s jeho tvrdeniami na odvolacom pojednávaní dňa 12.10.2009, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces.

Ani dovolateľova mienka, že súd, a to už súd I. stupňa, sa mal z úradnej povinnosti zaoberať a vysporiadať s otázkou absolútnej neplatnosti splnomocnenia, ktoré udelil žalobcovi v 2/ rade, nemá oporu v zákone. Prípadnú povinnosť súdu vysloviť neplatnosť právneho úkonu, ktorá vyplýva z ust. § 37 až 39, resp. § 40 Obč. zák., nemožno stotožňovať s povinnosťou súdu zaoberať sa a vysporiadať sa so vznesenou námietkou neplatnosti právneho úkonu podľa cit. ust. Občianskeho zákonníka. Súd z vlastnej iniciatívy zisťuje prípad platnosti právneho úkonu, len ak na základe vlastného uváženia a posúdenia skutkového stavu dospeje k záveru, že túto otázku treba v rozhodovanom prípade riešiť. V takom prípade v odôvodnení vysvetlí, prečo sa touto otázkou zaoberal a akými úvahami sa riadil. To značí, že nemusí v odôvodnení rozhodnutia vysvetľovať, prečo sa problémom nezaoberal. Povinnosť zaoberať sa a vysporiadať sa s námietkou neplatnosti konkrétneho právneho úkonu v odôvodnení rozhodnutia vyplýva súdu z ust. § 157 ods. 2 O.s.p.

Z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že okolnosti, z ktorých žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., jeho prípustnosť nepreukazujú a keďže nezistil ani iné dôvody, ktoré by ho pripúšťali, dovolanie žalovaného podľa § 243 ods. 5 v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

Úspešným žalobcom, ktorých právna zástupkyňa sa k dovolaniu písomne vyjadrila podaním zo dňa 22.02.2010 a uplatnila si v zastúpení žalobcov náhradu trov konania. Dovolací súd jej túto náhradu trov nepriznal, nakoľko dospel k záveru, že podanie vyjadrenia k dovolaniu nebolo potrebné na účelné bránenie práv žalobcov voči žalovanému.

**P o u č e n i e:** Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. septembra 2010

**JUDr. Jozef Štefanko, v.r.**  
**predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová